

SRPEN 2017

OPUSCULUM

ČASOPIS ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ RODINY

Obsah

Metoděj Němec OP: Úvodní slovo | **2**

Gabriel Malich OP: Stalo se ke mně slovo Hospodinovo
Svěcení a primice fr. Metoděje a fr. Klimenta | **3**

S. M. Štěpánka OP: Šťastná změna
První sliby sestry Štěpánky | **5**

Vladimír Josef Slámečka: Vymodlená povolání
Sliby ve Sdružení kněží a jáhnů svatého otce Dominika | **7**

Míroslav František Falkenauer: Dopis provinčního moderátora
Laických sdružení svatého Dominika | **9**

Jiří Reginald Machačík:
10. Evropské setkání laických dominikánských sdružení | **11**

Jiří Reginald Machačík:
Formační setkání 2017 Terchová | **12**

Ze života místních sdružení LSSD | **13**

Bruno Cadoré OP: Poslání kázat evangelium
List magistra řádu po kongresu o poslání Řádu kazatelů | **15**

Z nabídky nakladatelství Krystal OP | **19**

Příloha: Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace
září 2017 | **I–IV**

Milí bratři a sestry,

Svatý Dominik měl ve zvyku ustavičně mluvit s Bohem nebo o Bohu, ať byl v klášteře, venku, nebo na cestách. Nabádal bratry, aby si počínali také tak.

léto může být pro člověka žijícího podle řehole, tedy pravidla (dle onoho latinského *regula*), složité. A to právě pro svou nepravidelnost. Bratr kazatel je častěji na cestách, účastní se dlouhých letních akcí, je to i čas návštěv rodin, poutí či, jako v případě bratra Klimenta a mě, svěcení, primicí a stěhování do nového konventu. Je možno se mimo vládu klášterního zvonu držet pravidla a zachovat kontemplativní složku života, tak klíčovou pro náš duchovní život i apoštolské působení?

Vzpomeňme na svatého otce Dominika, který na svých dlouhých putováních nalézal způsob, jak se usebrat a rozmlouvat s Bohem. Láska mu velela se k němu neustále vracet. A když zrovna rozmlouval s hostinským nebo s bratrem, bylo to vedeno stejnou láskou, k Bohu a k bližnímu vzhledem k Bohu. Láska navíc činí kontemplaci radostnou. Svátý Tomáš učí, že jako potěšení způsobené hleděním, coby činností odpovídající naší přirozenosti, vzrůstá při pohledu na někoho, koho milujeme, podobně i kontempace, těšící už co do úkonu, skýtá zvláštní zdroj radosti kvůli svému předmětu, tedy milovanému Bohu, jehož tajemství jsou nazírána. Pravá kontempace z lásky vyvěrá a prohlubuje ji a stává se kvůli ní radostnou.

Prosme tedy Pána, aby v nás rozněcoval ten plamen lásky, který může hořet jak v chórových lavicích, tak někde v rozpáleném autobuse. On pak si najde způsob jak plát, ať už v podobě střelných modliteb, oficia ve vlaku či rozjímání při chůzi, nebo zase jakožto plamen prozařující náš styk s bližním. *Pane Ježíši, miluji Tě. Dej ať se k Tobě z lásky často pozvedám.*

fr. Metoděj OP

Stalo se ke mně slovo Hospodinovo

Svěcení a primice fr. Metoděje a fr. Klimenta

Foto: © Lucie Horníková / Člověk a víra

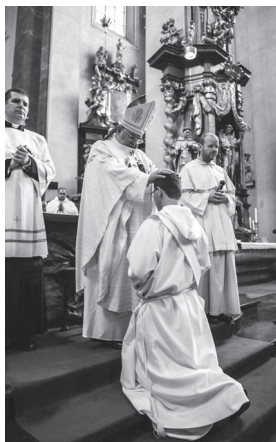
V sobotu 8. července v kostele svatého Jiljí v Praze vysvětil kardinál Dominik Duka na kněze dva naše bratry, kteří v červnu zdárně dokončili svá základní šestiletá studia ve Francii: fr. Metoděje Němce (*1979 ve Zlíně) a fr. Klimenta Mikulku (*1985 v Kyjově).

Jejich svěcením se završila jedna etapa ve způsobu formace českých bratří, započatá v roce 2004 vysláním fr. Mikuláše Buzického, během níž všichni noví bratři absolvovali celá svá studia i formaci k řeholnímu životu ve dvou konventech toulouské provincie – 2 roky zaměřené na filosofii v Bordeaux a 4 „teologické“ roky v Toulouse.

Ať vás Bůh učiní opravdovými pastýři, kteří budou rozdílet živý chléb a slovo života, aby tak věřící rostli v jednotě Kristova těla.

Foto: © Lucie Horníková / Člověk a víra

*Bůh ať vás stále
chrání svou milostí,
abyste věrně konali
svou službu.
Ať jste před lidmi
svědky lásky
a pravdy a věrnými
služebníky smíření.*

Otec provinciál Benedikt Mohelník proto při této příležitosti poděkoval přítomným francouzským bratřím za vlídné přijetí i vytrvalost, se kterou se po 13 let starali o naše řeholní, studijní, apoštolské i duchovní zranění.

Fr. Metoděj Němec hned následující den, v neděli 9. července, slavil primiční mši svatou v dominikánském kostele sv. Michala v Brně, fr. Kliment Mikulka následující sobotu 15. července v kostele Panny Marie Růžencové v Louce u Hodonína. Za zmínku stojí, že primice fr. Klimenta byla vůbec první, která se v Louce, od postavení kostela v roce 1999, konala.

Oba bratři budou žít a působit při pražském klášteře. Jestli požehnaně, závisí i na vašich modlitbách.

fr. Gabriel OP

Foto: L. Beran / <http://amiculum.op.cz>

Šťastná změna

První sliby sestry Štěpánky

První červenec, jak očekávaný den u školáků! Taky jsem se na něj vždy těšila. Ale tento rok se pro mě stal jedním z nejdůležitějších a nejkrásnějších dní mého života.

Předcházelo mu šest krásných dní prožitých v Poličanech u sester trapistek. Ticho, příroda, modlitby, rozjímání, přednášky, adorace, spánek... Kdo někdy zažil exercicie, ví, že je to prostě krása :-). A kdo zná klášter v Poličanech, tak si to taktéž dokáže představit.

Když jsem 30. června končila exercicie a loučila jsem se, říkala jsem, že do 1. července je vlastně ještě čas, vždyť je to až příští měsíc. :-). Ale věděla jsem, že už se to blíží. Na ten den a to, co následuje, si myslím už tak dlouho. A na jednu je to opravdu tady! Ale stále ještě mám čas si to rozmyslet! Opravdu do toho chci jít? Uvědomuji si, co to znamená? Cítím se nepřipravená, i když už se připravuji tak dlouho. A tento rok to bylo hodně intenzivní.

Pane, pokud mám odejít, dej mi to JASNĚ poznat! To byla má nejčastější modlitba v posledním měsíci. A žádné jasné poznání se nedostavilo. Takže mám zůstat?

Večer proběhla organizační schůzka. Pak jsem šla brzy spát, ale usnula jsem až v červenci. :-). Ráno jsem vstala a ani mi ten den nepřipadal nijak výjimečný. Vůbec mi nedocházelo, že už je to tady! Dopoledne jsem měla docela volno. Pak přijela první část dnešních hostů – sester, které zpívaly, následoval nácvik v kapli, příjezd dalších sester... ale stále mi to nedocházelo. Až když začala přijíždět rodina a já už stála ve svátečním, začala jsem si uvědomovat, že Den S je tady! Ano! Je to tady! A já mám stále možnost odejít. Ale chci odejít? A co chce po mně Bůh?

Foto: Česká kongregace sester dominikánek

Když se přiblížila 14. hodina prvního dne prázdnin, začala jsem být nervózní. Je všechno připraveno? Kde se toulá ještě několik hostů? Co mám říkat? Kde mám stát? Je to tady, Štěpánko, je to tady! Poslední možnost si to rozmyslet! Ale to už zvoní zvonek, varhany hrají slavnostní pochod a já kráčím v průvodu a poklekám před mým Milým. Cítím se šťastná! Už nevnímám hosty, už neřeším, co jsem nepřípravila, už nemyslím na nikoho jiného než na Toho, kterému chci dát svůj slib.

Po homilii následuje obřad slibů. *Představuji vám novicku, sestru Štěpánku.* Tak tuto větu jsem slyšela před rokem, kdy jsem přijala dominikánský hábit a roční dovolení žít na zkoušku v komunitě (noviciát). Tehdy jsem si říkala, že rok je dlouhý čas, teď si říkám, že tento nádherný rok uběhl tak rychle. Dnes tuto větu slyším znovu. Nyní je k tomu ale ještě řečeno, že jsem se rozhodla složit na jeden rok řeholní sliby.

Klekněme k modlitbě! vyzve otec lid a já dělám prostraci a při hymnu k Duchu svatému se modlím. *Vstaň!*

A teď už následuje můj slib. Poklekám k Matce generální a vkládám své ruce do jejích, které má položeny na Stanovách. *Já, sestra Štěpánka... do Vašich rukou, Matko generální představená... slibuji čistotu, chudobu a poslušnost v duchu Řehole sv. Augustina a Stanov...* Podepisuji slibovou formuli na oltáři, kde pak zůstává do konce mše svaté. Následuje posvěcení černého závoje a škapulíře. Poté mi je vyměněn bílý závoj novicky za černý závoj profesky. Přijímám Stanovy naší kongregace.

Jsem šťastná! Kromě změny barvy závoje se na první pohled nic nezměnilo. Ale vím, že se změnilo hodně!

S. M. Štěpánka OP

Foto: Česká kongregace sester dominikánek

Kromě změny barvy závoje se na první pohled nic nezměnilo. Ale vím, že se změnilo hodně! Jsem šťastná!

Vymodlená povolání

Sliby ve Sdružení kněží a jáhnů svatého otce Dominika

Dominikánská rodina má mnoho součástí a jednou z nich je i Sdružení kněží a jáhnů svatého otce Dominika, o kterém jste na stránkách OPuscula mohli už mnohokrát číst. Tentokrát bych se s vámi rád podělil o radost ze dvou nových členů, kteří v naší fraternitě složili slib. Radost je o to větší, že se jedná o mladé, duchem svatého Dominika opravdu zapálené muže ;-), kteří budou věrni dominikánské tradici určitě dál a dál zapalovat... Otec Tomáš Didymos Klíč, kněz arcidiecéze olomoucké, a David Albert Veliký Seifert, jáhen arcidiecéze pražské. Otec Tomáš Didymos složil svůj slib v Olomouci v předvečer Letnic do rukou zdejšího převora otce Jindřicha a jáhen David Albert v Praze přímo do rukou provinciála otce

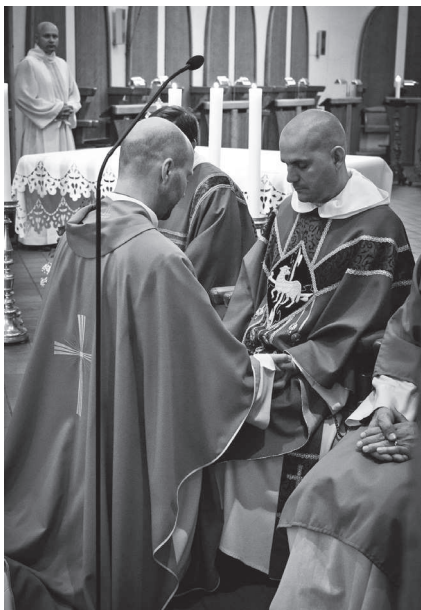

Foto: © Tobiáš Kučera

Benedikta při večerní mši svaté v kostele svatého Jiljí v pátek 7. července, tedy v předvečer kněžského svěcení bratří I. řádu Metoděje a Klimenta. Data ani místa samozřejmě nebyla zvolena náhodně: záměrem především bylo složit sliby každý ve své diecézi uprostřed diecézního presbyteria, do kterého oba bratři patří, a zároveň ve dnech významných pro naši dominikánskou rodinu. Vždyť se přece jedná jak o slavnost diecéze, tak řádu.

Dva dny před svatodušními svátky prožili oba bratři za zdmi olomouckého konventu v modlitbě a ztišení, jehož symbolickým vrcholem byly sliby otce Tomáše Didyma. Nejen rodina otce Tomáše, ale i řada přátel, kněží a jáhnů takřka z celé Moravy svědčila o výjimečnosti tohoto okamžiku. A je dobře, že dominikánská kněžská fraternita se stává mezi diecézními jáhny a kněžími v naší zemi známou... i díky krásnému oznámení o slibech obou bratří, které otec Tomáš spolu s bratrem Davidem rozeslali stovkám svých přátel

a spolubratří. Otec Jindřich, hlavní celebrant svatodušní vigilie, připomněl v krátkém, ale výstižném kázání, že koho si svatý Dominik vyhlédne, toho už nepustí. A otce Tomáše si vyhlédl na místě nejpráhodnějším: u svého hrobu v Boloni, kde otec Tomáš léta studoval a žil v tamní dominikánské komunitě.

Slib bratra Davida Alberta v pražském konventu se naopak nesl ve znamení nadcházejícího kněžského svěcení, na které se mimo jiné sjelo velké množství našich francouzských bratří a přátel řádu. A tak tentokrát nejen rodina bratra Davida Alberta, zastoupená jeho ženou a třemi dětmi, ale v pravdě světová dominikánská rodina, zastoupená nejen francouzskými bratry, byla svědkem životaschopnosti české církve, jejíž součástí je i naše fraternita. Otec Benedikt v promluvě zdůraznil, že být „dominikánskými terciáři“ znamená pro bratry naší fraternity být především věrnými diecézními kněžími a jáhny, protože takovým býval i svatý Dominik. Zdůraznil, že členství ve fraternitě nedělá z našich bratří ani trochu řeholníky, ale naopak podtrhuje a prohlubuje jejich diecézní charakter a zavazuje je k hluboké spolupráci s jejich diecézním biskupem všude tam, kde jím posláni působí. Jejich služba Božímu lidu je ale nesena dominikánskou spiritualitou a je zakotvena v už více než osmisetleté tradici řádu.

Jak v Olomouci, tak i v Praze následovalo po slibech přátelské setkání v refektáři kláštera. Toho pražského se účastnil rovněž otec provinciál a otec Martin, promotor pro dominikánské konsociace; v obou případech i rodina a přátelé obou bratří.

Včlenění dvou nových bratří do dominikánské rodiny je velkým důvodem k radosti. Jsou mladí, plní elánu a plánů do budoucna. Svým poctivě žitým kněžským, jáhenským, ale i manželským životem jistě strhnou mnohé k následování, a tak i skrze jejich příklad a svědectví daruje Pán našemu řádu nová kněžská, řeholní i laická povolání. Nesmíme ale ani na okamžik zapomínat na modlitby a oběti našich starých bratří, kteří do Sdružení vstupovali v nelehkých dobách totality, riskovali vězení, byli vyslýcháni a trpěli pro věrnost řádu – dnes jsou už mnozí z nich na věčnosti – mnozí z nich

jsou velmi staří, nemocní... Nezahořkli, naopak při každém setkání, třeba jen telefonickém, zdůrazňují svoji lásku k řádu, svoje modlitby a oběti, o které se můžeme všichni opřít. Díky za tyto bratry, díky za jejich skrytou službu, protože především díky nim vzkvétají nová povolání. Nejen do naší fraternity, ale do celého řádu a církve. A nezapomeňme naopak ani my na ně: modleme se za sebe navzájem, protože nic tak nepotřebujeme, jako modlitbu, nesenou opravdovou bratrskou láskou. Oni i my.

P. Vladimír Josef Slámečka

Dopis provinčního moderátora Laických sdružení svatého Dominika

Draží členové dominikánského laikátu!

25. února se sešla rada provinčního moderátora na svém pravidelném zasedání v nesmírně přátelském prostředí sester v Praze-Lysolajích.

Jedním z nejdůležitějších bodů bylo schválení „Zprávy o finančním hospodaření LSsD za rok 2016“. Každá právnická osoba (sdružení či firma hospodařící se svými prostředky) musí jednou za rok shrnout a předložit státním i církevním orgánům své účetnictví. Pro Laické sdružení je tímto shrnutím „Zpráva o finančním hospodaření“, podle které bude připraveno daňové přiznání. Projevilo se, že změna řízení našeho sdružení (z řízení provinční radou, tedy zástupci všech místních sdružení, na řízení sedmičlenou radou moderátora mezi kapitulami po čtyřech letech) byla krokem správným směrem. Zatímco v minulých letech byl někdy problém se schvalováním této zprávy (která je výstupem i pro státní správu společně s daňovým přiznáním), protože se nesešlo potřebné množství delegátů z místních sdružení, pro radu to přirozeně problém nebyl.

Dovolte, abych vás v krátkosti seznámil s touto zprávou. Celkové příjmy činily 61.188,49 Kč, z toho 16.392 Kč dary na Opusculum, 23.040 Kč vybrané kontribuce od členů, 17.556 Kč se vybralo jako příspěvek na kapitolu a 4.190 Kč se získalo prodejem Proprií.

Ve výdajích se objevily částky: 28.188,39 Kč odvedené kontribuce do zahraničí, 27.523 Kč za tisk Opuscula (na který přispívají i ostatní větve dominikánské rodiny), 5.945 Kč vybrané poštovné, 2.000 Kč poskytnutý

dar, 13.336 Kč ubytování a stravné na kapitule, a 120.000 Kč převod provincii za prodej pozemku. Celkové výdaje činily 200.609,39 Kč. I když výdaje očistíme od 120.000 Kč, což byla „průběžná“ položka, která přímo s hospodařením LSsD nesouvisí, je na první pohled zřejmé, že máme výdaje vyšší než příjmy.

Tento nepoměr byl trochu ovlivněn zvýšeným odvodem kontribucí do zahraničí (doplnění dluhů z minulých let), ale přesto 2/3 kontribucí odchází do zahraničí jako naše spoluúčasť na evropských a světových projektech. Vzhledem k tomu, že kontribuce jsou jediný pravidelný příjem, obracím se na vás jménem rady s prosbou. Povinnou výši kontribucí může změnit pouze kapitula, ale nic nebrání členům poslat vyšší kontribuce a tím podpořit náš rozpočet. Prosím zvažte své možnosti.

Podobné je to s tiskem Opuscula. Vaše platby za Opusculum jsou jen poštovním a samotný tisk se hradí „z provozu“ (na těchto nákladech se podílí i ostatní větve dominikánské rodiny). Kdo z vás by chtěl přispět na tento účel, může posílat dary s variabilním symbolem 280.

A je ještě jeden zcela konkrétní projekt, na který musíme vybrat peníze. Jak píše ve svém článku Jan Jáchym Beneš, rozhodli jsme se nezústat stranou světového dění a chtěli bychom vyslat na evropské setkání dominikánských laiků do Fatimy naše zástupce – Reginalda a Ditu. Přes všechnu skromnost a částečnou úhradu z jejich vlastních kapes budeme potřebovat na tento účel cca 43.000 Kč. I letný pohled na předchozí zprávu o hospodaření prozradí, že „z provozu“ to nezaplatíme. Rozhodli jsme se tedy vyhlásit sbírku na tento účel. Pro posílání na účet LSsD bude mít variabilní symbol 1017.

Pro všechny dary platí, že pokud bude mít někdo zájem o darovací smlouvu pro daňové účely, ať se na mě obrátí a já ji vystavím. Předem Vám děkuji za vaši štědrost.

Dále se s vámi snažím setkat při návštěvách při schůzkách vašich sdružení. Naposledy jsem byl v Českých Budějovicích. Protože se již známe, bylo setkání velmi neformální a přátelské. Pokoušíme se najít termín společných exercicií pro sdružení z Českých Budějovic a ze Všerub. Zkusíme zapojit i Plzeň a Třeboň. Snažte se ve svých sdruženích o tato „regionální“ setkávání, abychom se navzájem lépe poznali. V Budějovicích jsem také připomínal Opusculum. Prosím všechny členy laikátu, aby Opusculum jako informační medium sledovali a aby do něj přispívali ať už zprávami ze svých sdružení, anebo jinými články.

S přáním všeho dobrého a Božího požehnání pro vás i vaše rodiny

Váš M. František Falkenauer, provinční moderátor

Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace

Rok 2017/2018 – téma Společenství

Témata Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace nabízejí (ne přikazují nebo určují) sdružením několik možností, jak je využít, ať už jako témata pro setkání, nebo pro duchovní cvičení, nebo pro osobní duchovní obnovu:

- Odkaz na Základní dokumenty LSSD
- Úvodní odstavec navozuje téma
- Čtení z Písma slouží jako podklad pro rozjímání (Lectio divina)
- Otázky pomáhají určit směr úvah
- Čtení odkazuje na krátký text, který může posloužit jako podklad k diskusi ve sdružení (např. po rozstříhání na kratší odstavce a rozdělení mezi přítomné)
- Světec měsíce: můžeme se podrobněji seznámit s jeho životem a zvláště tento měsíc se k němu modlit (viz proprium)
- Doporučená literatura nabízí namátkově některé tituly k tématu

Zajímavé podněty a závěry, o něž se budete chtít podělit, budou zveřejněny na stránkách Opuscula.

Září 2017: Kristus a křesťanské společenství

Stanovy I, 1–5; Směrnice I, 1–2.

Bůh nás stvořil ke svému obrazu. Protože Nejsvětější Trojice je společenstvím božských osob, plyne z toho, že jsme stvořeni pro společenství. Účast na společenství Nejsvětější Trojice je tedy smyslem, cílem a naplněním našeho lidského života. Při uskutečňování tohoto smyslu a v dosahování tohoto cíle hraje ústřední roli Bohočlověk Ježíš Kristus. On je nejen pravý Bůh, ale také pravý člověk. Svou dobrovolnou obětí na kříži nás smířil s Otcem, a tím se stal prostředníkem a spojovacím mostem mezi Bohem a lidstvem, které od Stvořitele oddělila propast hříchu. Zasloužil nám milost v Otcových očích: žijeme-li ve spojení s Kristem, vidí v nás nebeský Otec svého Syna a přijímá nás za vlastní: „... nejen se smíme nazývat Božími dětmi, ale také jimi jsme“ (viz 1 Jan 3,1). Spojením s Kristem se pak nejen stáváme jeho bratry a spoludědici, ale zároveň také bratry a sestrami navzájem.

Ježíš Kristus, základ a střed křesťanského společenství

Vzor soužití je nám dán v Nejsvětější Trojici, která je společenstvím tří božských osob v Jednotě. Písmo svaté nám říká, že Bůh je láska. Láska je vztah. Kdyby Bůh nebyl Jeden v Trojici, neměl by žádné vztahy. Takový Bůh by nebyl žádná láska.

V Bohu jsou tři různé osoby: Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch svatý. Všechny tři mají jen jedinou a tutéž přirozenost, podstatu Boží. Otec, nekonečná božská moudrost, poznává plně a zcela své dokonalosti a vyjadřuje toto poznání jediným slovem, a to je Slovo, živé a podstatné Slovo, odpovídající výraz toho, co je Otec. Vyslovením tohoto Slova Otec plodí Syna, jemuž sděluje celou svou podstatu, svou přirozenost, svou dokonalost, svůj život. Syn je zrovna tak zcela úplný v Otci, zcela se mu daruje úplným odevzdáním, které přýští z přirozenosti Syna. A z tohoto vzájemného odevzdání v jedné a téže lásce vychází jako z jednoho jediného prvku Duch svatý, který zpečetuje jednotu mezi Otcem a Synem jako jejich podstatnou, živou lásku.

Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, aby v přirozeném řádu tvořil společenství v jednotě (viz Gn 2, 22–24). Zároveň však nás lidi „ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista“ (Ef 1, 5). Skrze Krista Bůh uskutečňuje svůj láskyplný plán: umožnit nám vstoupit do tajemného společenství jeho božského života a dát nám podíl na věčné blaženosti. „Co jsme tedy viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste i vy měli s námi společenství. Naše společenství je totiž s Otcem a jeho Synem Ježíšem Kristem.“ (1 Jan 1, 3) Boží plán je učinit Krista hlavou všech vykoupených, abychom skrze Něho, s Ním a v Něm všichni došli ke spojení s Bohem a uskutečnili tak nadpřirozenou svatost, kterou od nás Bůh žádá.

Bohočlověk Ježíš Kristus (v němž jsou spojeny božská a lidská přirozenost bez smíchání nebo slití a zůstávají rozlišené, i když jsou spojeny v jednotě osoby) nám zasloužil přijetí za Boží děti skrze milost. Milost je vnitřní vlastnost, kterou v nás vytváří Bůh, je duši vstípená, zdobí ji a činí ji Bohu příjemnou. Když nás Bůh přijímá a udílí nám milost, pak to ovlivňuje základ naší přirozenosti. Nezmění sice to, co je podstatné v řádu naší přirozenosti, ale milostí naší přirozenost pozvedá tak, že se stáváme opravdu účastnými na božské přirozenosti. Na náš přirozený život je naroubován další život, jehož základem je milost. Milost se v nás stává pramenem jednání a činnosti, které jsou nadpřirozené a směřují k Božím cílům: poznat jednu Boha a těšit se z Něho tak, jak on sám sebe poznává a těší se ze své dokonalosti.

Bůh se nechtěl omezit s přijetím naší úcty v přirozeném náboženství, ale protože nám dal svou milost, žádá, aby naše spojení s Ním bylo nadpřirozené. Všechna svatost spočívá v tom, abychom získali od Ježíše Krista a skrze Ježíše Krista Boží život, neboť On jej má v plnosti, a je proto ustanoven jako jediný prostředník, abychom tento život zachovali a víc a více rozmnožili stále dokonalejším

spojením a vždy užším sjednocením s Ním. Naše svatost je nadpřirozená a její pramen je jedině v Kristu Ježíši.

Milost je vlastním základem nadpřirozeného života Božích dětí, vytváří základ a podstatu veškeré svatosti. Plnost milosti je v Kristu a všechny skutky, které konáme v milosti, mají svůj vzor v Kristu. Kristus nám dále zasloužil tuto milost zadostiučiněním, které dal svým životem, utrpením a smrtí. A konečně Kristus v nás tuto milost vytváří svátostmi a spojením, které s Ním máme ve víře.

Svatý apoštol Pavel píše, že Ježíše Krista Bůh „dal jako svrchovanou hlavu církvi; ona je jeho tělem, plností toho, který naprosto všechno ovládá“ (Ef 1, 22–23). Dále pak apoštol říká: „A pak přišel a zvěstoval pokoj vám, kteří jste byli daleko, i těm, kteří byli blízko, neboť skrze něho máme my i vy přístup k Otci v jednom Duchu. Proto už nejste cizinci a přistěhovalci, ale spoluobčané ostatních křesťanů a členové Boží rodiny. Jste jako budova: jejími základy jsou apoštolové a kazatelé mluvící pod vlivem vnuknutí a Kristus Ježíš je nárožní kvádr. V něm je celá stavba spojena a vyrůstá ve svatý chrám v Pánu. V něm jste i vy budování působením Ducha v Boží příbytek.“ (Ef 2, 17–22)

Láska k Otci přivedla Ježíše Krista na Kalvárii; avšak stalo se to proto, aby tam byla vytvořena církev a aby byla láskou očištěna v božské krvi a stala se tak nevěstou bez poskvrny a bez vady: „Kristus si zamiloval církev a vydal sám sebe za ni, aby ji posvětil.“ (Ef 5, 25–26)

Církev je společenstvím všeho vykoupeného Božího lidu, všech Božích dětí přijatých Bohem za vlastní skrze zdarma danou Kristem zaslouženou milost, společenstvím Kristových bratří a spoludědiců, kteří žijí skrze Něho ve spojení s Bohem nadpřirozeným životem.

Křesťanské společenství není volným sdružením, kde si každý může dělat, co chce, ale je organizovaným společenstvím, které má svá pravidla a své závazné normy. Ježíš Kristus je základem a středem každého křesťanského společenství, které není jen společenstvím lidským, ale společenstvím Jeho učedníků, kteří Jej chtějí následovat, a tak jít po cestě, která vede k životu. Bratry a sestry ve víře jsme si nevybrali sami podle svých sympatií nebo zájmů, ale dal nám je za bratry a sestry sám Ježíš tím, že je povolal. Nejprve je učinil skrze křest svými bratry a sestrami a tím je zároveň dal za sestry a bratry i těm, kteří s ním již dříve byli křtem spojeni. Tak tvoříme v Kristu, i když je nás mnoho, jediný duchovní organismus. Stále je třeba mít na paměti Kristova slova: „Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic.“ (Jan 15, 5) Křesťanské společenství má být především místem Kristovy přítomnosti (Mt 18, 20) a „městem položeným na hoře“, zřetelným znamením Božího království uprostřed světa.

Každé opravdu křesťanské společenství má být podskupinou církve, organicky do ní začleněnou s jasnou vazbou k nějakému většímu základu, např. farnosti.

Společenství se má zajímat o dění v církvi i farnosti a nesmí si stačit samo, aby se neizolovalo a nepropadlo sektářství. Společenství je důležité pro život křesťanů, aby nebyli jednotlivě osamoceni a nepodlehli vlivu okolního ateistického prostředí. Zároveň není reálné, aby měl člověk osobní důvěrný kontakt s velkou skupinou lidí a sdílel s nimi život. Živé vazby v dobrém křesťanském společenství mohou prospět rozvoji duchovního života. Ve společenství se mohou bratři a sestry vzájemně povzbuzovat, radit si a pomáhat si, modlit se jeden za druhého i společně, vyprošovat milost jiným, odpouštět, přinášet oběti, číst a rozjímat Písmo svaté, naplňovat přikázání lásky. Společenství tak může a má být školou, v níž se člověk očisťuje a připravuje pro věčný život s Bohem.

(sepsáno převážně s využitím knihy První z mnoha bratří, Křesťanská akademie Řím 1971, sv. 34)

„Společenství“, jedno z nejkrásnějších jmen církve

Kéž bychom si mohli stále připomínat, že Kristus je společenství...

Nepřišel na zemi, aby vytvořil další náboženství, ale aby všem nabídl společenství v Bohu. Jeho učedníci jsou povoláni, aby byli pokorným kvasem důvěry a pokoje mezi lidmi.

Je-li společenství mezi křesťany skutečně živé, a ne pouhou teorií, vyzařuje naději. Ba ještě víc: může být oporou pro neodkladné hledání světového míru.

„Společenství“ je jedno z nejkrásnějších jmen církve: ve společenství nemožno být vzájemně přísné soudy, ale jen průzračnost, dobrota srdce, soucit...

V tomto jedinečném společenství, jímž je církev, nabízí Bůh všechno, aby-chom mohli jít k pramenům: evangelium, eucharistii, pokoj odpuštění...

(z knihy Bratr Roger z Taizé: Netušená radost)

Čtení z Písma: Jan 15, 1–8; Kol 3,12–17; 1 Jan 1, 1–7

Četba:

Věřoučná konstituce *Lumen gentium* (kap. I „Tajemství církve“; kap. II „Boží lid“; kap. IV „Laici“; kap. V „O všeobecném povolání k svatosti v církvi“) *Lumen fidei*, encyklika papeže Františka (kap. 3 „Odevzdal jsem vám, co jsem přijal“)

Světec: blahoslavená Kateřina Matteiová z Racconigi

Doporučená literatura:

První z mnoha bratří, několik kapitol z C. Marmiona, Křesťanská akademie Řím 1971, sv. 34

Petr Mareček: Křesťanské společenství v Matoušově evangeliu, CMTF UP Olomouc 2005

10. Evropské setkání laických dominikánských sdružení

V dubnovém čísle Opuscula jsme informovali o přípravě evropského setkání zástupců laických dominikánů (EALDF) ve Fatimě ve dnech 4.–8. října pod názvem „Kazatelé naděje“. Každá provincie nebo vikariát má vyslat dva zástupce a pozván je také provinční promotor pro laiky. Při tomto setkání se bude konat volební shromáždění, při němž budou přítomní delegáti volit novou pětičlennou Evropskou radu laických dominikánských sdružení (ECLDF) a evropského zástupce pro Mezinárodní radu laických dominikánských sdružení (ICLDF).

Nyní přinášíme předběžný program tohoto setkání:

středa 4. října: příjezd delegátů do Fatimy do 18:00 hodin

čtvrtek 5. října: ranní chvály, zahájení setkání, setkání a mše svatá s magistrem řádu fr. Brunem Cadoré OP, hodnotící zpráva rady ECLDF, nešpory

pátek 6. října: setkání a diskuse s fr. Timothyem Radcliffem OP, práce v pracovních skupinách, nominace kandidátů pro novou radu ECLDF, mše svatá, výlet do Batalhy (bývalý dominikánský klášter), nešpory

sobota 7. října (slavnost Panny Marie Růžencové): setkání a diskuse s Yosé Höhne-Sparborthovou, mše svatá v chrámě, všeobecná rozprava, volby, nešpory s uvedením nové rady ECLDF do funkce, společenský večer s místní portugalskou dominikánskou rodinou

neděle 8. října: ranní chvály, mše svatá, setkání staré a nové rady ECLDF, odjezd delegátů z Fatimy kolem 12:00

O přípravách na 10. EALDF, zejména o hostech, se mohou čtenáři znalí angličtiny dočíst na stránce:

<http://www.ecldf.net/2017/05/19/preparations-10th-assembly-ecldf-4-7-october-2017-fatima/>

Jiří Reginald Machačík

Formační setkání 2017 Terchová

Foto: <http://dominikani.sk>

O prvním červnovém víkendu, na nějž letos připadly Letnice, se již po třinácté setkali slovenští laičtí dominikáni na formačním setkání v Terchové.

Sjeli se tam terciáři z celého Slovenska. Neodradily je ani velká dálka ani několikanásobné přestupy v dopravních prostředcích. Nejstarší účastnice, sestra Mária Diana, měla 82 let. Nejmladším účastníkem byl 8letý Ladislav. Jako zahraniční hosté se zúčastnili členové MS Olomouc manželé Machačíkovi.

Setkání začalo v pátek večer nešporami, večerí a mší svatou, kterou sloužil promotor Bratstva laiků sv. Dominika na Slovensku fr. Mannes Stanislav Marušák OP, který se pak věnoval terciářům během celého formačního setkání.

Na konci pátečního večera promítal provinční představený Peter Jeremiáš upoutávku na dokumentární film *Akvinas* a předal potom prostřednictvím videonahrávky účastníkům zvláštní pozdrav a požehnání fr. Akvinaše Juraje Gabury OP. Poté se promítal náš český dokument *Psi Páně*.

Sobotní program začal ranními chválami a meditací. V dopoledním programu přednášel bratr Martin Klement Fadin o ctnostech podle svatého Tomáše Akvinského. Poukázal na význam ctností, které nás odvracejí od zlého a uzpůsobují ke konání dobra, podal jejich výčet, rozdělení a charakteristiku a přiblížil jednotlivé ctnosti z pohledu Desatera.

Odpoledne probíhalo venku v přírodě. Po společné modlitbě růžence pracovali účastníci ve skupinkách a diskutovali o otázkách na téma povolání a formace. Výstupy z těchto skupinek budou využity jako podněty pro III. provinční kapitulu slovenských laiků sv. Dominika, kterou budou slavit od 8. do 13. srpna v Čičmanech.

Vyvrcholením setkání bylo slavení vigilie Soslání Ducha svatého, kterou předcházela slavnostní večere. Vigilie se koná venku v přírodě po setmění.

Začíná požehnáním ohně a předáním světla účastníkům. Potom pokračovala bohoslužbou slova. Během homilie nás otec Mannes povzbudil citací církevního otce: „*Očekávejte Ducha svatého. Jeho příchod je jemný, přichází se srdcem důvěrného přítele... Duch svatý vytváří v našem srdci bezpečí a má podíl na tom, že i my se můžeme dávat ve sdruženích, v rodině, v manželství. I my si musíme vytvářet vzájemné bezpečí...*“ Následovalo slavení eucharistické oběti a po ní obřad požehnání a předání rudých růží, jejichž okvětní lístky symbolizují ohnivé jazyky při seslání Ducha svatého v den Letnic.

Následující noc byla vyplněna bděním, adorací před Nejsvětější Svátostí a soukromým čtením Písma svatého.

V neděli po ranních chválách, mši svaté a snídani proběhlo shrnutí výstupů z práce skupinek předešlého odpoledne.

Po celou dobu setkání bylo nádherné slunečné počasí. Po nedělním obědě se účastníci postupně rozloučili a plni radosti, milosti, duchovně posílnění a povzbuzení se rozjížděli do svých domovů.

Jiří Reginald Machačík

Ze života místních sdružení

MS Ostrava

Setkáváme se společně třetí sobotu v měsíci. Ráno začínáme modlitbou breviáře a mši svatou. Po společné snídani následuje zpravidla přednáška, diskuze a modlitba. Tento rok se věnujeme i tématům z „ČODLFu“. Na oběd dvě místní členky připraví nějakou výbornou polívku, u které pokračujeme v diskuzi a postupně se pak rozcházíme.

Během posledních devíti let se naše sdružení hodně změnilo – co se týká počtu i věkového složení členů. Je nás teď o sedm méně, a věkově jsme výrazně omládlí. Sedm našich seniorských spolubratří a spolusester zemřelo, a tak doufáme, že se za naše sdružení už přimlouvají v nebi.

Letos v lednu jsme měli obláčku a přijali do našeho sdružení bratra Josefa. Jedna sestra má časné sliby, další členové pak sliby věčné.

Letos jsme měli poprvé exercicie společně s rožnovským sdružením u Milosrdných sester sv. Kříže v Kroměříži. Exercicie vedl fr. Štěpán Filip OP, tématem byla Panna Maria a Fatima.

Marcela Kateřina Persichová

MS Olomouc

Dne 10. června 2017 naše pravidelné setkání proběhlo na krásném poutním místě nedaleko Olomouce – v Dubu nad Moravou v kostele Očišťování Panny Marie.

V kostele byl v roce 1727 umístěn obraz Panny Marie – dřevoryt lidového umělce – pocházející z doby kolem roku 1725. Byla to tzv. černá byzantská Madona s žehnajícím děťátkem se zářícím sluncem a měsícem – symboly to Panny Marie. Pro velkou víru a důvěru v její mocnou přímluvu se před obrazem udála četná uzdravení.

Mši celebroidal náš asistent fr. Jindřich Poláček OP a v homilii se zaměřil na společenství: jeho radosti i bolesti.

Po mši svaté jsme se usadili na faře, která poutníkům poskytuje krásné zázemí. V přízemí fary je myslivecký salonek, kde jsme se občerstvili kávou a koláčky. Pan farář nás nečekaně pohostil domácí klobásou a tlačenkou.

Po příjemném posezení jsme si popřáli pokojné a požehnané prázdniny a těšíme se na září, kdy budou v našem společenství obláčky a sliby.

Gabriela Xavera Piáčková

Třetí pražské MS bl. Mannesa Guzmána

Naše sdružení se schází pravidelně jednou měsíčně v pondělí u sv. Jiljí. Setkání začíná účastí na večerním růženci a mši svaté. Poté bývá přednáška, kterou si připraví někdo z nás na téma, které je mu blízké a které předem oznámí ostatním. Snažíme se, aby přednášky měly úroveň. Letos jsme probírali převážně první mariánské dogma. Po přednášce bývá zařazena diskuse. Během setkání se pije káva, čaj nebo víno, je možnost si i chvíli pohovořit. Obvykle nás bývá kolem osmi až deseti.

V adventu a postní době se místo pondělního večera scházíváme v sobotu dopoledne na rekolekcích. Při nich se modlíme breviář (matutinum, laudy a sextu), účastníme se mše svaté a náš řádový asistent fr. Blažej mívá přednášku. Obláčka nebo sliby bývají právě o těchto sobotních setkáních. V uplynulém období jsme tak měli dvoje prodloužení časných slibů a jednu obláčku.

Jakub Ludvík Janšta

Zpráv z místních sdružení se nám tentokrát sešlo požehnaně a v některých případech i požehnaně dlouhých, takže se žel na všechny nedostalo. Ale nebojte, nepsali jste je zbytečně, držíme jim místo v příštím čísle. Redakce

Poslání kázat evangelium

List magistra řádu po kongresu o poslání Řádu kazatelů

Foto: www.facebook.com/ordoprædicatorum

Draží bratří a sestry,
po skončení kongresu o poslání řádu, kterým jsme uzavřeli oslavy Jubilea, bych se s vámi chtěl podělit o radost a vděčnost, kterou jsem vyjádřil i na závěr kongresu. Roze-sláním dopisu, který obsahuje následující závěry, si přeji pozvat celý řád k tomu, aby sklízel ovoce tohoto kongresu a rovněž ovoce milosti našeho Jubilea.

Chtěl bych vyjádřit radost z toho, že jsem mohl prožít tyto čtyři dny jako setkání jednotlivých členů řádu, a měl jsem možnost potkávat se

s bratřími a sestrami z různých zemí, jazyků a kultur a napříč generacemi, představujícími velmi různorodou tvář církve. Uprostřed tohoto všeho jsem také zažíval radost ze zkušenosti hluboké jednoty, něco na způsob „společného domova“, kde je Slovo slyšeno, shromažďováno, sdíleno, oslavováno a kázáno. Vyjadřuji radost a vděčnost, protože toto všechno nám umožnilo ještě více si uvědomit, že to byla milost darovaná někým Jiným. Sdílená milost, bez ohledu na jakoukoli specifickou každé větve řádu a subjektu, ke kterému přináležíme, milost velmi často nesená v křehkých, hliněných nádobách, ale s důvěrou v toho Jednoho, který vždy doprovází a předchází muže a ženy, které On posílá.

Tento pocit „společného domova“ nás vedl, jak věřím, k tomu, abychom se poznali v jediné tváři, a to v Dominikově, a je to on, kdo nás provází na cestě následování Krista-kazatele a nabízí nám možnost zažít dobrodružství kázání zakoušené při „Hlásání Dobré zprávy o Božím království ve městech a vesnicích“. Podle napětí mezi těmi, kdo jsou uvnitř už založené církve, a mezi těmi, kdo jsou mimo, se potřeba kázání vůbec nezmenšuje. Spíše se na jedné straně protíná napětí mezi nemožností pohnout se dopředu „bez“ (bez obětí, bez bolavých vzpomínek, bez uprchlíků, kteří také

patří k nám, bez hříšníků, bez mužů a žen dobré vůle, a bez mnoha dalších žíznících po pravdě, bez ohledu na to, jestli jsou věřící anebo ne), a na druhé straně hlubokou touhou naučit se jít dál s přesvědčením, že pokud to uděláme, pokud půjdeme dál, tak se také naučíme jít dál i se svým Bohem.

My všichni si běžným způsobem neseme toto přání ve světě, který milujeme, a to tím, že rozvíjíme svoji schopnost pro kontemplaci, ale je to náročné, tak jako u každé skutečné lásky. Je to však podmínkou pro jasný a realistický pohled, který nám umožňuje jak porozumět, tak i odsoudit dopady globální války, která náš svět znetvořuje a systematicky hromadí oběti; pohled, který ví, jak rozeznat příležitosti míst a skutečností, kde lidská bytost dává najevo svou schopnost odolávat všemu, co snižuje, znetvořuje anebo degraduje člověka. Svět je tím místem, kde lidská bytost může objevit tu lidskost, které je schopna; lidskost, která je sdílená a která člověku umožňuje čelit zkouškám života, překonat je a někdy narazit na něco, co ho vyprovokuje k tomu, aby byl víc a víc přesvědčen o tom, že právě skrze lidství se stává člověkem dobrým, štědrým, schopným odpuštění a solidárním, a že všechno nakonec může skončit krásným způsobem, možná neočekávaným, ale doufaným. Měli bychom též říci, že jsme posláni kázat v tomto světě a pro tento svět. A můžeme vidět, že toto poslání, které vytváří naši jednotu, bylo dáno všem členům Řádu kazatelů; bratřím, mniškám, laikům, apoštolátním sestrám přičleněným k řádu, sekulárním institutům, kněžským fraternitám a mladým lidem z dominikánského mládežnického hnutí a mnoha přátelům. My všichni jsme posláni k tomu, abychom sloužili, a to ohlašování jména Ježíše Krista; ohlašování tajemství milosti vtěleného Slova. Ano, chtěl bych vyjádřit hodně radosti a hluboké vděčnosti za to, že patříme k této rodině!

Přesvědčení

Tato „rodina“, toto „společenství svatých kázání“ je ožiováno určitým množstvím přesvědčení, která byla vyjádřena v prezentacích a diskuzích na kongresu. Na základě tohoto kongresu bych se rád věnoval především těmto přesvědčením, která by mohla být definována jako „mystika“ kázání a „životní styl“ kázání.

Kázání

Jako první je přesvědčení, že naším prvotním povoláním je povolání ke kázání, a že jednota členů řádu a dominikánské rodiny je zakořeněná právě v něm. Výměny názorů a úvahy během kongresu ukazují, že kázání nemůže být limitováno pouze na liturgickou homilii, ale zahrnuje všechny způsoby, které nám umožňují použít lidské slovo k tomu, abychom vyjádřili

Slovo Boží, které chce přijít a hovořit s lidmi. Tato služba Slovu nás nějakým způsobem určuje a dělá z nás jeho prostředníky – a to prostředníky, kteří nejsou osamělými správci, ale jsou spíše jako hudebníci a herci, které jsme v těchto dnech potkávali; herci, kteří jsou navzájem solidární a kteří zažívají to samé dobrodružství ve snaze předat jediné sdělení.

Toto kázání má svoje charakteristické rysy, na kterých nám všem záleží, přičemž ale nechceme smazat pestrost a specifičnost našeho životního stavu v řádu, našich kultur a našich církví. Kázání je zprostředkováním

neustálého dialogu mezi Slovem vysloveným Bohem pro lidstvo, a je jím i církev, která je ustanovena tímto Slovem jako svátost spásy do té míry, že se stává prorockou, a která mluví ve jménu Boha v konkrétních kulturách zasazených v čase, ve kterých je Slovo hlášáno. A když říkáme, že je hlášáno, trváme na tom, aby se lidské slovo o Bohu vždy umísťovalo do následujícího pořadí: ticho, naslouchání, mluvení a opět ticho a kde tyto kroky následují jeden za druhým. Nejdříve je potřeba zažít okamžiky ticha kontempace milosti Slova, které se potom střídají, tak jak to sám Dominik uskutečňoval v praxi, s okamžiky hovoření s lidmi o Bohu a okamžiky hovoření o lidech s Bohem. Toto střídání je tím, co nám umožňuje objevit a žít to dobrodružství, ke kterému kázání vede: k zakoušení života, který je dán a který přijímáme, a k vzdávání díky za život, který předáváme, protože tím ožívujeme to Slovo, kterým je On, který přišel, aby nám dal život v hojnosti. Z tohoto důvodu věříme, že kážeme slovo, které je zároveň slovem života a lásky; slovem milosrdenství, které osvobozuje a uzdravuje; slovem, které plodí život mající sílu přetvořit každého a přetvořit tento svět.

Věříme, že zvěstování této dobré zprávy o životě, o kráse a o lásce musí projít různými jazyky, na kterých různé kultury a jejich kontext zanechaly svou stopu. My jsme poukázali na několik z těchto jazyků. Patří sem jazyk svědectví života, jednotlivce i komunity. Je to rovněž jazyk něhy, milosrdenství a odpuštění. Rovněž je to jazyk, který dává odpověď těm, kdo v tomto světě touží po osvobozujících slovech. Je to také jazyk gest, která vnucují požadavky spravedlnosti, obnovují společenskou strukturu a vedou společenské a politické autority k dialogu, aby se mohla vytvořit nit solidarity.

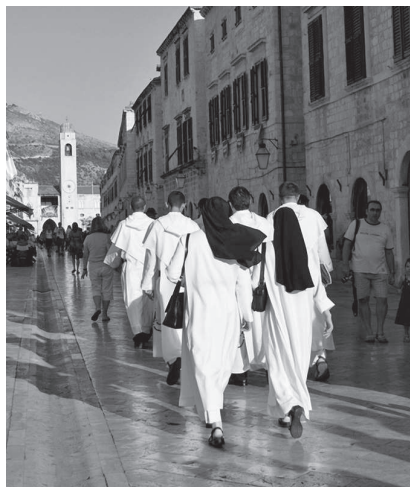

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

A rovněž jsou zde jazyky umění existujícího v různých formách, které spojují schopnosti člověka hledat krásu a pravdu, nepostradatelné pro lidského jedince. V každém případě tyto jazyky vždy očekávají využití kvalifikovaných kázání a uplatňování metod přizpůsobených konverzaci s našimi současníky, kteří nám dávají možnost vyjít z různých druhů „bublin“, ve kterých se tak lehce zabydlujeme. A na konec, tyto jazyky budou vždy způsobem, jak demonstrovat tu nádhernou skutečnost Vtělení; skutečnost, kterou na sebe vzal Ten, který je Slovem. Kázání zachovává v tomto světě jazyk, který mnoha různými způsoby nabízí lidstvu radost z toho, „stát se jedním tělem“ s Bohem. Činí tak, protože ohlašuje dobrou zprávu o příchodu Království skrze tajemství Inkarnace. Činí tak v podobě „svatého kázání“, které je nesené, provázeno a předcházeno tajemstvím milosti Ducha svatého.

Bratrství

Mezi těmito jazyky Vtělení, a to je naším druhým přesvědčením, jsme dali na důležité místo jazyk bratrství. Bratrství svědčí o přátelství, kterého chceme být nositeli, ve jménu přátelství s Bohem, pro svět, jehož kazateli chceme být. Ale bratrství je také skutečností, které je lidský tvor schopen, a jíž ukazuje lásku a rozpoznání toho, že přináležíme k společnému lidstvu. Činy a slova, která upevňují bratrství, využívají něčeho takového, jako je řeč srdce, která otvírá cestu vedoucí k Bohu. Současně je toto bratrství jakýmsi ověřením, že je možné stavět mosty mezi jednotlivci a mezi skupinami, mezi kulturami a mezi soudobými světy, které se můžou zdát být mimo, a tím bránit tomu, aby došlo k segregaci a vyloučení. To co je kázáno bratrstvím, by mělo vést k angažování se lidského společenství tak, aby mělo nejdříve důvěru ve svou vlastní schopnost k integraci a vytváření jednoty společenství a aby bylo tím, kdo ji samo nalézá a zároveň mělo důvěru v bohatství různorodosti. Přesvědčení o bratrství je částečně propojeno s kázáním.

Setkání

Třetím přesvědčením, které jsme rozváděli v průběhu těchto dní, je to, že setkání je první cestou kázání a je to způsob kterým si přejeme stát se kazateli a ohlašovat Boží království. Je to setkání, které je ozvěnou setkání Boha zjevení se svým lidem, jehož utrpení vidí a slyší jeho křik, až do okamžiku kdy on sám kráčí se svým lidem. A my věříme, že tento Bůh nás posílá, abychom se setkali s našimi současníky, abychom s nimi mluvili o dobré zprávě Božího království a tak hlásali jméno našeho Pána Ježíše Krista. Toto setkání, jak jsme řekli, není jenom zvědavostí anebo přáním se dozvědět něco nového, není pouze o obhajování naší víry, ale je rozhodnutím milovat, sloužit a starat se o lidstvo, jehož osud sdílíme. Určitě zažíváme setkání s lidmi,

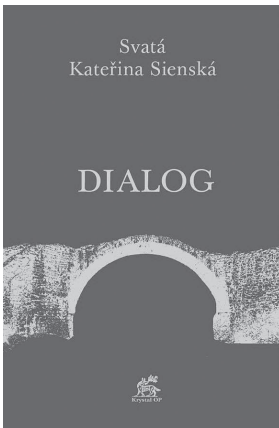
kteří jsou připraveni naslouchat a přijmout slovo, ale také se setkáváme s lidmi, kteří jsou neteční, rozčarovaní a někdy také odmítaví. Ve všech těchto případech je to autenticita života a největší možná shoda mezi tím, co říkáme a co žijeme, co jednak zaručí důvěryhodnost kazatele jako i celých společenství kázání, a současně je zárukou důvěryhodnosti i samotné zprávy. Setkání bude vždy příležitostí na „upravení“ vzájemné komunikace mezi lidmi, a jako při rozhovoru se ženou Samaritánkou anebo s kráčejičými po cestě do Emauz se bude snažit, aby bylo vedeno pedagogikou samotného Boha, který vstupuje do rozhovoru se svým lidem. Přejeme si, aby nás toto přesvědčení o setkání vedlo k tomu, abychom vystoupili z různých „bublin“, ve kterých jsme často až příliš uvelebení, a jako naši prioritu hledali setkání s těmi, kdo trpí násilím, chudobou, vyloučením a společenskou diskriminací. Jsou to právě tito lidé, kteří nás učí něco podstatného o naší vlastní zranitelnosti. Chtěli bychom se od nich něčemu naučit o uskutečnění slibu, který se naplnil, když Bůh přijal tělo v tomto světě a stal se zranitelným až k ukřižování, aby otevřel cestu života mnohým.

fr. Bruno Cadoré OP, magistr řádu

Řím 25. března 2017

Přeložila S. M. Alberta OP, pokračování příště

Z nabídky nakladatelství Krystal OP

Svatá Kateřina Sienská: Dialog (třetí, revidované vydání)

Dialog s Boží prozřetelností, tedy záznam rozhovoru, který Kateřina v mystickém vytržení vedla se svým Stvořitelem, přináší svědectví o jejím bohatém vnitřním životě. Kateřina vychází z žité víry, především z vlitého daru moudrosti a rozumu, a přístupným způsobem předkládá čtenáři tradiční učení církve. Vyučuje tu nejvznešenější vědu: poznat a milovat Ježíše Krista a jeho církev. Předkládá cestu ke křesťanské dokonalosti a přináší praktické podněty k duchovnímu životu, k reformě církve a celé společnosti.

Váz., 368 str., 420 Kč

<http://www.krystal.op.cz/>

Nenechte si ujít:

- další novinky Krystalu OP | <http://www.krystal.op.cz/novinky/list>
(chystá se dokument *Zpívejte Pánu* o hudbě v bohoslužbě a kniha Tomasze Kwiecieña *Chvála těla* o tělesném rozměru liturgie)
- novinky našeho knihkupectví Oliva | <http://www.oliva.op.cz/>
- aktuální informace o dominikánských letních misiích v Sušici | <https://www.facebook.com/dnyvirysusice/>

Všem autorům, na něž se v tomto čísle nedostalo, se moc omlouváme. Nezoufejte, jste v pořadí :-)

Došlo po uzávěrce: letošní setkání dominikánské rodiny se přесouvá na sobotu 21. října, aby nekolidovalo s biskupským svěcením nově jmenovaných pomocných biskupů olomoucké arcidiecéze. Aktuální informace najdete na <http://www.op.cz/>.

OPusculum

Časopis české dominikánské rodiny

Vydává Kazatelské středisko České dominikánské provincie

Redakce

e-mail: opusculum@op.cz

Fr. Gabriel Malich OP (gabriel@op.cz)

S. Marie Pitterová OP (monialesop@volny.cz)

S. M. Guzmanová Valentová OP (guzmana@dominikanka.cz)

Lenka Bernadetta Nezbedová (Nezlenka@seznam.cz)

Jiří Reginald Macháčík (machacik@volny.cz)

Dušan Česlav Macák (ceslav@post.cz)

Jan Jáchym Beneš (jachym@op.cz)

Fotografie na obálce:

1. s. | Novokněžské pozhnání. Foto: © Lucie Horníková / Člověk a víra
2. s. | Přivítání novokněží. Foto: © Lucie Horníková / Člověk a víra
Svěcení fr. Metoděje a Klimenta. Foto: S. M. Dominika Bohušová OP
3. s. | Sliby sestry Štěpánky. Foto: Česká kongregace sester dominikánek
Mše svatá se slibem Davida Alberta. Foto: Česká dominikánská provincie

Bankovní spojení pro dary: č. účtu: 268154211/0300 v. s.: 290

Uzávěrka příštího čísla: 15. 9. 2017

<http://opusculum.op.cz>

Z obsahu

Svěcení a primice fr. Metoděje a fr. Klimenta

První sliby sestry Štěpánky

Sliby ve Sdružení kněží a jáhnů svatého otce Dominika

Evropské setkání laických dominikánských sdružení

Poslání kázat evangelium – List magistra řádu (1. část)

Program obnovy dominikánské laické formace

<http://opusculum.op.cz>

Adresa redakce:

OPusculum

Klášteř dominikánů Olomouc

Slovenská 14, 779 00 Olomouc 2

e-mail: opusculum@op.cz

Výtisk zdarma. Distribuce za cenu poštovního a balného. Objednávky na adrese redakce.